

Szeszélyes vénasszony

Az öregotthonban meghalt egy asszony. Az éjjeli szekrényre ki volt készítve egy boríték, az egyik ápolónőnek címezve. "Mit látsz magad előtt, amikor gondozol? Mit látsz, ha rámnézel? Mire gondolsz, amikor magamra hagysz? Mit szólsz, ha rólam beszélsz?"

Legtöbb alkalommal egy szeszélyes öregasszonyt látsz magad előtt, aki már egy kicsit becsavarodott, és amikor eszik erősen, csámcsog. Amikor kérdezik, akkor nem válaszol.

Egy vénasszonyt látsz, aki nem találja cipőjét, harisnyáját, és engedi, hogy úgy bánjál vele, ahogyan neked tetszik, akár tisztálkodásnál vagy az étkezésnél.

Ezt látod.

Nyisd ki a szemeidet. Ez nem én vagyok.

Elárulom neked az életemet.

Tizenhárom gyerek közül én vagyok az utolsó.

Szüleim és testvéreim nagyon szerettek.

Alig voltam tizenhat éves és arról álmodoztam, hogy megtalálom életemben az első férfit. Húszéves voltam, amikor férjhez mentem. Szívem erősebben megdobbán, amikor az akkori időkre gondolok.

Huszonöt éves vagyok és van egy gyermekem, akinek nagy szüksége van rám, mert házat épít magának.

Harmincéves lettem és érzem, hogy egymásra vagyunk utalva. Negyven éves koromban tudtam, hogy hamarosan el fog hagyni. Férjem hűségesen kitarat melletttem. Ötvenéves lettem és már unokák zajognak melletttem.

Mindenki szeret.

Jönnek a sötét napok, férjem meghal. Félelemtől reszketve gondolok a jövőre. Gyerekeim nincsenek velem, sajátjukkal törődnek.

Visszagondolok az elmúlt évekre, amikor boldog voltam és szerettem. Már megöregedtem. A természet durva játékos: az öregséget együgyűségnek állítja be. Testem szépsége meglöttyen, az erőm is elhagy. Haladnak az évek, és ahol valamikor szív dobogott, most egy darab kő van.

Rozzant testemmel mégis megmaradok fiatalnak, mert érzem, hogy életem újból elkezdődik, mert szeretek. Átgondolom a rövid éveket: milyen gyorsan elrohantak. Elfogadom a könnyörtelen igazságot, hogy semmi sem lehet végtelen .

Te, aki gondomat viseled, ne a szeszélyes vénasszonyt lásd bennem. Figyelj egy kicsit oda és meglátod!"

Óh milyen sok tekintettel, milyen sok emberi tettel találkozunk nap mint nap. Mit veszünk észre? A ráncokat, a szeszélyt és a keménységet? Milyen szép lenne, ha arra törekednénk, hogy átérezzük az álmokat, a meleg szív dobogását és a sokszor egészen elrejtett szeretetet!

(forrás: Bruno Ferrero: Van ott fenn valaki c.könyvéből)